

Ikar

Wygasają jego wspomnienia z labiryntu.
Jedyne wspomnienie: jak wołanie i nieład wzrastały
aż w końcu unieśli się z ziemi.
I wszystkie szczeliny narzekające
na swe mosty w jego piersi
zamknęły się, powieki,
jak ptaki przemykały obok, czótenka albo wierzby,
w końcu ostatni skowronek, muska jego dłoń
spadająca pieśń.

Nagle pojawia się labirynt wiatrów, ślepe woły,
krzyk światła i zbocza,
wzrasta oddech, którego uczył się
długo i mozolnie,
dopóki znów nie wzniosł się, jego wzrok, jego skok

Dziś wznosi się sam, w niebo pozbawione chmur,
w przestrzeń pozbawioną ptaków wśród syren planu reakcji...
wznosi się ku jaśniejszemu słońcu,
coraz zimniejsze
w górę ku własnej zamrożonej krwi, gdzie wodospad
dusz w ucieczce,
zamknięty w zawodzącej windzie,
podróż bańki powietrznej w morzu ku magnetycznej
majaczącej tafli:
rozerwanie błony płodowej, przezroczyście blisko,
rój znaków, niesionych przyptywem, lazur
upadające mury, krzyk niemocy z drugiej strony:
Rzeczywistość rozbita
i Rzeczywistość narodzona!

Taniec pięciu zmysłów

Ach, upić się nieprzytomnie i zamienić skrzydła
gdy łowca peret tonie w niebieskości głębi
gdy serce płynie do zielonej katarakty
smak głębszego zapomnienia zapomnieć
upić cię nieprzytomnie i wymienić skrzydła
usłyszeć szum lkara i cichą pieśń nurka
zobacz, kwitnie cmentarz w niezdobytej dali
usłysz, ktoś wychodzi z dalekiej oddali
upić cię nieprzytomnie twoimi skrzydłami
smak ucieczki twojego ciała ku zieleni Dafne
i przemiany zieleni w twoje flety
ach, być przez ciebie obudzonym twoimi skrzydłami
smak głębszego zapomnienia zapomnieć
usłysz, zenit się zbliża i katarakta
i zapach twoich latarni nad drogą naszych księżyców
ach, móc pić ciebie bezimiennie i zamienić skrzydła
ach, pić twoje zamknięte oczy moimi skrzydłami
posłuchać twojego zapachu przestrzeni i latarni
i miecz ku nocy i wzrok pod moimi rękami
i statek na wietrze i czekanie w burzowej chmurze
i katarakta ku niebu i ryba jako delfin
i strzała w zenicie i nóż w głębi
i błysk słońca

Ach, upiłem się bezimiennie twoimi skrzydłami

ach, wypito mnie bezimiennie moimi skrzydłami

i strzała zawsze trafia w zenit twojego toru

i sztormowy pomost między słońca wschodem i zachodem

ty, pierwsza i ostatnia smuga kosmosu nad oceanem

pamiętaj nas

i kołysz nas

i pij nas

Ach, pij nas naszymi skrzydłami!